

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Når man bliver trængt, og virkeligheden trænger sig på, så reagerer nogle som videnskabsministeren og bliver lidt frustrerede og lidt aggressive i deres tonefald.

Men jeg er sikker på, at hvis videnskabsministeren, som jo ikke sad i Folketinget forud for valget, spørger fru Hanne Severinsen, som deltog i forhandlingerne, hvad Venstre krævede, og hvad der lå på bordet, eller læser i aviserne om forhandlingerne, så vil han kunne konstatere, at der var et fælles forslag. Der var uenighed om, hvor meget det skulle stige, det erkender jeg, men der var enighed om, at det skulle stige, og de penge var der. De var sat af på budgettet, også for 2002, og det vil sige, at de penge selvfølgelig også var der, da VK-regeringen tog over. Så det var ingen sag at få det kørt ind i budgettet.

Men det, der er den egentlige pointe, er jo, at man lavede et skattestop, så man kunne ikke fylde alle de penge på, man gerne ville, for de er der ikke. Det er jo klart, og jeg synes da, at videnskabsministeren skal sige til finansministeren og regeringschefen, at det måske ikke er så godt at have et skattestop, hvis vi vil investere i forskning, for så er der ikke midler til det.

Derfor kan vi bare konstatere i det svar, som ikke er af ældre dato, men faktisk er fra i aftes, at finansministeren konstaterer, at der blev brugt 11,6 mia. kr. til offentlig forskning i år 2001. Med Højteknologifonden, de ekstraordinære indskud, vi har givet, er der 11,5 mia. kr., altså 100 mio. kr. mindre, og det er 0,77 pct. af BNP mod 0,83 pct. Det vil sige, at man bruger altså færre penge. Man kommer længere væk fra den ene procent i 2005, end man var i 2001.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Nu er tiden overskredet.

(Kort bemærkning).

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Jamen jeg kan kun sige, at hr. Ole Sohn fuldstændig fortsætter fiktionen: Vi havde gode intentioner, og pengene var der, vi havde ikke aftalt hvor meget, men pengene var der osv.

Vi kender jo altså det i politik, at der bliver holdt mange gode taler af både SF'ere, socialdemokrater, radikale osv., og det hører vi også her i dag.

Det, det handler om, er, hvad der står i finansloven, og dengang vi overtog det, stod der altså 7,2 mia. kr., hvor det i år er et var i nærheden af 10 mia. kr.

Det er det, som hr. Ole Sohn også bør forholde sig til, selv om jeg jo altså udmærket ved, at hr. Ole Sohn er finanspolitisk ordfører og ikke forskningspolitisk ordfører, og det erkender jeg selvfølgelig.

Så må jeg blot sige, og det synes jeg så til gengæld er værd at sige netop til en finanspolitisk ordfører, at de midler, der står i overslagsårene til forskning, jo er penge, der er fundet, det er penge, der er dækning for, og derfor er det jo på alle måder lettere at fortsætte frem mod den ene procent, når man også i år 4 er oppe på det beløb, som man ellers tidligere kun opererede med i år et.

Jo, må jeg sige til hr. Ole Sohn, det meste af det er ren fiktion.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Så kan jeg i hvert fald konstatere, at videnskabsministeren *ikke* er finanspolitisk ordfører.

Når samfundet bliver rigere og rigere og rigere, og man har et ensartet beløb til forskning, som godt nok er svagt faldende, men lad os så sige, det var ensartet, og samfundet er blevet rigere, så kommer man altså procentuelt længere og længere væk fra den ene procent. Det er derfor, man kan konstatere, at vi i år 2001 brugte 0,83 pct. af BNP til forskning.

Nu har regeringen handlet i fire finanslove. Vi kan måle den på, hvad den har gjort, ikke hvad den siger, den vil gøre fremover, men hvad den har gjort i den periode, den har haft ansvaret. Ja, der har den bragt forskningsniveauet ned på 0,77 pct. af BNP, den har altså bragt os længere væk fra den ene procent.

Hvad er det, erhvervslivet har brug for, hvad er det, vores næste generationer har brug for? Det er forskning, forskning og forskning. Hvorfor? Fordi det er det, der skal skabe grundlaget for fremtidens erhvervsliv og grundlaget for vores børns og børnebørns arbejdspladser.

Man kan ikke både blæse og have mel i munden. Man kan ikke både lave ufinansierede skattelettelser til de velstillede og så satse på fremtiden. Man må vælge, og den her regering vælger en her og nu-politik, hvor den skal fylde lommerne på skatteyderne frem for at investere i vores børns og børnebørns fremtid.